

Jan Campbell: Co napovídá historie a proč v srpnu nebude lépe

- CZ24 News | 11. srpna 2020

Traduje se, že měsíc srpen to má v sobě. Někomu přináší radost (např. z dovolené) nebo starost (např. ze zrušení dohod USA-RF), někteří vzpomínají na příhodu zatemňující jim do dnes myšlení (například 21.8) a jiní, především v Rusku, očekávají, co se bude dít, protože si připomínají puč.

Málokdo v české kotlině si však připomíná monstrum, které bylo po prvé zhlédnuto 22. srpna 565: *The Loch Ness*. Traduje se, že se zjevilo během působení *Svatého Kolumba* (521 – 597). Tento misionář, mnich a jeden z apoštolů *piktského národa* šířil křesťanství na území dnešního Skotska a Irska během tehdejší *doby temna*.

Zjistil to výzkum prací až po jeho popularizaci spojené s výstavbou cesty v roce 1933. Od té doby se traduje, že všichni, kteří měli doposud strach z monstra, po té, co Svatý Kolumba poručil monstru – *Think not to go further, nor touch thou the man. Quick! Go back!*, z vděku konvertovali.

Takové štěstí neměl hrdina českého televizního filmového drama *Monstrum* (2017). V něm se pokusil režisér *Viktor Polesný* popsat osud sochaře *Otakara Švece*, jeho ženy *Vlasty* a jeho žáka. Sochař Otakar Švec není ve filmu vyobrazen jako komunista, ale jako člověk, který se snažil normálně žít, zachovat si důstojnost, profesionalitu, lásku své ženy a důvěru kolegů. Šílená doba ale nakonec přivedla život umělce, který naprosto nečekaně vyhrál soutěž na Stalinův pomník, k tragickému konci. Podobný osud musí očekávat i někteří současní umělci.

Štěstí neměli ani Francouzi. Nová ústava z roku 1791 vycházející z *Deklarace práv člověka a občana* (26. srpna 1789) zaručovala rovnost občanů, svobodu slova a právo na vlastnictví. Ludvík XVI. po opakovaném vojenském neúspěchu a s pomocí vojenského tlaku stvrdil deklaraci přísahou. Francie se formálně stala konstituční monarchií. Jakobíni ale nedůvěřovali králi a snažili se omezit jeho moc. Nakonec došli k přesvědčení, že Francie by se měla stát republikou. Tomu napomohlo vyhlášení války Rakousku (v dubnu 1792) vojensky podpořené Pruskem. Protože francouzské vojsko mělo nedostatek zbraní a nízkou morálku, musela přijít pomoc: dobrovolnické oddíly. Ty z Marseille zpívaly *Marseillaisu*, pozdější francouzskou hymnu. V noci z 9. na 10. srpna 1792 v Paříži zvony zvonily na poplach. Do čela povstání se postavil *Georges Danton*. Lid zaútočil na *Tuilerijský palác*. Král *Ludvík XVI.* byl zatčen a uvězněn. Byly vypsané volby do Národního konventu. Kandidovat mohl kdokoliv. Tím skončilo 203 let vlády Bourbonské dynastie nad Francií.

Že neštěstí nechodí po horách, ale po lidech dokazuje 2. srpen 1990: Irácká invaze do Kuvajtu. V létě 1990 nebyly irácko-kuvajtské vztahy pro USA v centru zájmu. Americká zahraniční politika se již řadu let zabývala islámskou revolucí v Íránu. Ta začala svržením šáha. Irák se tehdy jevil jako vhodná protiváha fundamentalistů. I proto řekl americký velvyslanec *Husajnovi*, že spor s Kuvajtem je vnitřní arabská záležitost, která se Spojených států nijak netýká. Když ale začala irácko-iránská válka USA *Saddáma* podporovaly, včetně informací CIA o pohybech iránské armády. *Saddám Husajn* se odhodlal k vojenské akci. Byl později zrazen a usmrcen těmi, kteří ho podporovali. Prostudovali si české elity jeho osud?

Ten ovlivnilo neváhání USA zneužít a použít i výmysl dcery kuvajtského velvyslance v USA *Nayirah al-Šabah*. Výmysl, který pomohl ovlivnit názory na rozpoutání války, odhalil až po válce novinář *John MacArthur*. Předtím byl *Sheikh Fahad* zastřelen, po té přejet tankem a na papíru vypadala invaze jako vojenské a finanční vítězství: Dluh Kuvajtu ve výši 14 miliard USD zmizel. Měsíc později se stal

Kuvajť 19 provincií Iráku. Invaze a vítězství potvrdily, že vyhrát bitvu neznamená vyhrát válku na dlouhý běh, ve které jsou USA mistrem. Následky rozhodnutí Saddáma a jeho víry v tvrzení USA můžeme sledovat ještě i dnes. Připomínám událost v předdveři návštěvy ministra zahraničí USA v ČR, v době výhod z donášení (v naději na výhody nebo ze strachu), vymyšlení (protože mnozí neumí mlčet, naslouchat a hodnotit otázky) a zrady (vždy možné, a vzácné jako z dob prezidenta Havla). V době, kdy nebezpečí na horizontu se instantně stane přítomným, až občanům dojde, že sliby premiéra a vlády jsou obyčejné chyby a kotlina funguje jako x-tá provincie. Koho? Hádej, hádej, hádači!

Zrada a chyba v hodnocení situace byly osudnými i pro *Sir William Wallace* (cca 1270 – 1305). Tento skotský statkář se proslavil jako jedna z hlavních postav skotských válek o nezávislost a je ve Skotsku považován za národního hrdinu. Spolu s *Andrew Morayem* porazil anglickou armádu v bitvě u *Stirling Bridge* a až do porážky v bitvě u *Falkirku* sloužil jako *Ochránce Skotska*. Po dopadení v *Robroystonu* (blízko Glasgow) byl Wallace předán králi *Eduardovi I.* Ten ho nechal popravit pro vlastizradu, které se nedopustil. Proč se nedopustil zrady? Wallace pokládal za krále Skotska *Jana Balliola* a tvrdil, že nemohl zradit Eduarda I., který nebyl jeho králem a když mu nepřisahal věrnost. Soud ho ale shledal vinným s ohledem na dvojí plán Eduarda I.: Smrt Wallace ukončí odpor a zároveň zastraší Skoty. Drastická poprava rozčtvrcením byla vykonána 23. srpna 1305. Plán Eduardovi I. ale nevyšel. Již v roce 1306 se mu postavil *Robert Bruce* (korunován 27. 3. 1306). Eduard I. při tažení do Skotska zemřel. Osvobození Skotska bylo dosaženo 1314 rozdrčením vojsk krále Eduarda II. v bitvě u *Bannockburnu*. Wallace se stal inspirací pro báseň *The Acts and Deeds of Sir William Wallace, Knight of Elderslie* od minstrela z 15. století známého jako *Blind Harry*. Báseň se do určité míry stala námětem pro scénář k filmu *Statečné srdce* (Braveheart, 1995). Připomínám příběh Wallace mj. pro srovnání se smrtí *Prince David of Wales* v roce 1283 jako části vývoje práva o (vlasti) zradě v historickém a aktuálním kontextu dění ve světě.

To má své kořeny v daleké historii. 16. srpna 1858 *Queen Victoria* (1819 – 1901), narozená jako *Alexandrina Victoria*, královna Spojeného království Velké Británie a Irska (od 1837) a první císařovna Indie (od 1876) do smrti v roce 1901, odeslala americkému prezidentovi *James Buchananovi* (1791 – 1868) první transatlantický telegraf. V něm si pochvalovala vymoženost doby jako *an additional link between the nations whose friendship is founded on their common interest and reciprocal esteem*. Doba vlády Viktorie trvala 63 let a 7 měsíců. James Buchanan (1791 – 1868) byl 15. prezidentem Spojených států (1857 – 1861) a současně jediným starým mládencem v úřadu amerického prezidenta a jediným prezidentem USA v historii, který vykonával svůj úřad z Pensylvánie. Byl kritizován za selhání během zatažení země do občanské války (1861 – 1865). Je znám také výrokem ze dne odstupu z funkce a předání ji nástupci Abrahamu Lincolnovi: *Vážený pane, jste-li při příchodu do Bílého domu tak šťastný, jako jsem já, že ho mohu opustit, pak jste skutečně šťastný člověk*.

3x o tom, co napovídá současnost

1) Generální štáb RF dnes (7.8) prohlásil, že jakákoli raketa vypuštěná směrem na Ruskou federaci se bude hodnotit jako nosič atomové zbraně určené k útoku na RF, a bude mít za následek automaticky organizovanou jadernou odvetu. Plné znění příspěvku na téma jaderné odvety a doktríny, která může transformovat nejenom střední Evropu do podoby Bejrútu, budeme li mít štěstí, si lze přečíst mj. v časopise *Krasnaja zvezda* (Красная звезда). Autory příspěvku jsou ředitel Hlavního operativního oddělení GŠ generál – major *Andrej Sterlin* (Андрей Стерлин) a vedoucí vědecký pracovník Centra vojenko – strategického výzkumu Vojenské akademie GŠ *Alexander Chrypin* (Александр Хряпин).

2) Před 45 roky, 1. srpna 1975 byl v Helsinkách podepsán nejvyššími představiteli 35 států světa závěrečný dokument jednání *Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě*. Podpisem skončila

nejdůležitější fáze procesu KBSE. Závěrečný akt KBSE byl považován SSSR za významný krok ke snížení napětí studené války obsahující deklaraci deseti zásad řídících vztahy mezi zúčastněnými státy: *svrchovaná rovnost, respektování práv vyplývajících ze svrchovanosti, zdržení se hrozby silou nebo použití síly, neporušitelnost hranic, územní celistvost států, pokojné urovnávání sporů, nevměšování do vnitřních záležitostí, respektování lidských práv a základních svobod včetně, svobody smýšlení, svědomí, náboženství nebo přesvědčení, rovná práva a sebeurčení národů, spolupráce mezi státy, a poctivé plnění závazků mezinárodního práva*. V Československu vzniklo v důsledku přijetí lidskoprávních závazků a jejich nedodržování státní mocí *hnutí Charta 77*.

Zmiňuji se o KBSE především proto, aby čtenář mohl provést srovnání deklarace s následnými skutečnostmi v průběhu čtyř desetiletí. Aby si čtenář uvědomil, že tehdejší postoj SSSR k závěrečnému aktu KBSE byl ovlivněn, jestli nebyl spoluurčen, morálně – psychologickou neschopností SSSR odporovat Západu. V globální politice se takový postup často nazývá výzvou (příležitostí) k dobití unaveného protivníka. Znam a vážím si tehdejšího českého představitele během jednání KSBE (OBSE). Osobní zkušenost v aplikaci deklarace jsem získal během studia *Madrid Concluding Document* (1983) a *Vienna Concluding Document* (1989) v rámci přípravy účasti na jednání OBSE v Bonnu (1990). S odstupem času tvrdím, že podepsáním deklarace 1975 začal ústup SSSR ze světové scény formou zřeknutí se aktivní zahraniční politiky. Následné otevření cesty k perestrojce a zrada elit nechápající mj. rozdíl mezi západní a východní disciplínou a zkušenost, že žádná deklarace nikdy nenahradí vojenskou a hospodářskou sílu, moc a vliv, vedly zákonitě k rozpadu SSSR.

Retrospektivně interpretuji souhlas SSSR se závěrečným aktem jako naději dovolující idealizaci a sebeklam o mírovém soužití dvou různých politicko – hospodářských systémů a naivní víru v dodržování mezinárodních úmluv, především co se týče expanze systémů podle principu: nechte nás v klidu a my vás také necháme v klidu. Není pochyb, že Helsinský akt (1975) výborně využil Západ k posílení studené války, propagandy a nástupu k rozpadu SSSR. Od začátku Helsinského procesu (1973) do rozpadu SSSR (1991) trvalo pouhých 18 let ztratit vše, co bylo vybudováno od revoluce 1918 a zapláceno lidskými životy ve *Velké vlastenecké válce*. Pouhých 18 let stačilo k tomu, aby se vypěstovala a zakořenila v klíčových pozicích ideově a finančně zkorumpované elity. Ty působí a konají až do dnešních dnů nejenom v RF. Skutečnost, že pomalu a jistě s pomocí zákonů evoluce (ne revoluce) ztrácejí sílu, vliv a podporu společností vystresovaných pandemií strachu z koronaviru, nedělá život bezpečnějším a klidnějším. Již proto nebude lépe.

3) Zmíněné ideově a finančně zkorumpované ruské elity, stvořené z informačních médií, bankovních a finančních institucí, grantových, lidsko-právních a na mír a plné odzbrojení orientovaných agentur mají své partnery a podporovatele nejenom doma, za oceánem, ale i v sousedství. Periferii elit tvoří vrstvy státních úředníků podporované off-shore oligarchy, vyučujícími lektory a profesory s trvalou nabídkou hostování na liberálních univerzitách EU a USA a v neposlední řadě i bývalými vysoko působícími osobnostmi se speciálními úkoly v zahraničí v oblasti obchodu s ropou, diamanty, správy devizových rezerv na Západě apod.

Maskování ideově a finančně zkorumpovaných elit (nejenom ruských) umožňuje módní patriotismus, koncepce Helsinky 2 a bezpečnosti od Lisabonu až do Vladivostoku, Minský proces, Bělorusko jako most mezi Západem a Ruskou federací a podobné mýty. Posledně zmíněný mýtus o Bělorusku se zviditelnil v posledních dnech před prezidentskými volbami. Přinutil prezidenta Putina si promluvit s kolegou Lukašenkem a sdělit mu, co ho čeká, co ho nemine po vítězství v neděli. Proč je situace taková, jaká je? Putinův integrační model s Běloruskem je pro liberální holuby nepřijatelný. Proč? 1) Integrační model má konkrétní strategii, které následuje taktika a konkrétní plánování. 2) Dosavadní politika RF v post sovětských státech nebyla konkrétní a aktivní a byla ovlivňována oligarchy a elitami. 3) RF nemá potřebný hospodářský potenciál, aby mohla úspěšně klást delší odpor USA. Přičemž současně platí, že USA nevěří, že prezident Putin nemá velkou strategii pro Ruskou

federaci.

Retrospektivní srovnávací analýza Helsinského aktu a procesů OBSE se současným vývojem již ne obchodní války mezi USA a ČLR (v oblasti IT, Tiktok, Wechat apod.) a také USA s RF a EU potvrzuje, že plnohodnotná suverenita (tj. včetně finančního systému a měny) a nacionalizace elit se staly nutností pro šanci udržet mír. K reálnému řešení není ale možné přistoupit dokud neexistuje sjednocení klíčových sociálních skupin společnosti a pokud se používá k obnově stávající neúrodné pole (pro mezinárodní spolupráci), pokrytectví a násilí.

Přidám - li k hodnocení skutečnost, že vládnoucí elity, představující centrální nervový systém jakéhokoliv státu, vyrůstají a existují podobně jako každý živý organismus a podléhají proto zkáze v přítomnosti metastáz, musím zohlednit zkušenosti:

- 1) Chirurgický zásah nemusí zachránit život, podobně jako se Stalinovi nepodařilo vymýtit existenci a růst osobností moderní doby: Chruščev, Gorbačev, Jelcin.
- 2) V rozpolcenosti elit a společnosti nelze ukotvit žádný ideologický vektor dovolující generovat společenskou energii a růst a udržovat lidskou důstojnost.
- 3) Výsledkem je u občana ztráta víry v budoucnost, skeptický postoj veřejnosti k současnosti a pasivní nebo dokonce závislá zahraniční politika. Taková politika se prakticky vždy mstí. Platí to i pro ČR bez výjimky. Protože se obranné války obyčejně nevyhrávají, může například Krym posloužit mladým diplomatům a politikům jako příklad pro potvrzení diplomatické zkušenosti: Západ, který zradil českou kotlinu v minulosti, nikdy nevěřil a nevěří slibům, ale příležitostí a možnostem jejich využití. Helsinský akt, jeho vývoj a implementace během 45 let s rostoucím chaosem v mezinárodních vztazích se prakticky přežil a skončil s prohlášením GŠ Ruské federace.

Závěr

Že uvedené tvrzení je s pravděpodobností hraničící s jistotou všeobecně pravdivé, potvrzují volně vybrané skutečnosti:

- 1) Prezidenti Ruské federace a ČLR si uvědomují, že příležitosti se nikdy neopakují, a že proces evoluce nelze zastavit.
- 2) Existující panika a oficiální vstup cenzury do veřejného života USA v oblasti IT, informačního prostředí, sociálních sítí a s nimi spojené obviňování (bez důkazů) ze spoluúčasti vlád, mluví za sebe.
- 3) Existující obavy EU ze ztráty času, příležitostí a možnosti spolupracovat s ČLR dokumentuje ohlášení videokonference EU - ČLR. Ta je plánována na polovinu září t.r. pod vedením kancléřky v odcházení Merkel a prezidentky EK Ursula von der Leyen. Nevylučuje se ani účast prezidenta Macrona. Šéf Evropské rady Charles Michel předtím svolá další mimořádný summit.
- 4) Zviditelněný společný jmenovatel Helsinského aktu a prezidentských voleb v Bělorusku, který lze popsat jako evoluční proces v rozděleném prostředí (států) s identickými politickými elitami obsahuje nejenom důkaz rozpadu, ale i důkaz sjednocení. Toho jsou si vědomi přinejmenším američtí, možná i britští analytici a stratégové. Dostávají oprávněný strach především z transformujících se ruských elit a evolučních procesů. Ty u velkých systémů principiálně nepodléhají subjektivním korekturám. Vše, co se může stát, již někde probíhá, s naším vědomím i bez něho.
- 5) Pandemie strachu z mutujícího koronaviru, která darovala společností čas k reflexi, ukojení hladu a žízně po vyjasnění si následků a představitelné budoucnosti nebyla atomizovanou a debilní společností využita. Naopak: Zviditelnila smrt veřejného intelektuála narozeného před 250 roky.

Prokázala poslušnost a ochotu společností přijímat pravdy politiků, virologů, epidemiologů a podobných jako pravdu Boží. Indikuje potenciál agresivity a nudy v Evropě a USA.

A v neposlední řadě mě vyzívá připomenout pět událostí:

1) *Prairialské povstání* (20 – 23. května 1795) za *Velké francouzské revoluce* s následným pádem Robespiera a převzetím moci tzv. thermidoriány.

2) *Únorovou revoluci* ve Francii. Ta v roce 1848 ukončila vládu krále *Ludvíka Filipa* (tzv. Červencová monarchie) a vedla k vyhlášení *Druhé republiky*.

3) *Volby do rady Komuny* (26. března 1871). Po nich socialisté chtěli vytvořit legitimní vládu s programem, který je i dnes aktuální: *národní garda nahradí policii a armádu, odstranění stávajícího státního systému, zavedení nových orgánů moci, zavedení volených a sesaditelných úředníků, zavedení sociálních opatření ve prospěch pracujících, bezplatné vyučování, řešení bytové politiky, spoluúčast dělníků při vedení podniku, vyhlášení rovnoprávnosti žen*.

4) *Pařížskou komunu* (La Commune de Paris). Tato radikálně socialistická a revoluční vláda držela moc na území Paříže od 18. března do 28. května roku 1871.

5) Versailleská dohoda z května 1871.

Přeji čtenářům, rodinám přátel a známých nejenom v Evropě, pohodové léto ve zdraví a evropským elitám uvědomit si nutnost konat, protože jejich vinou jsme ztratili vojenskou a diplomatickou obranyschopnost a tím i šanci na lepší časy. Bez garance bezpečnosti vlastními silami nelze budovat a udržet blahobyt v EU, podobně jako bez aktivní nezávislé zahraniční politiky žádná suverénní velmoc dnes a zítra nebude uzavírat dohody s EU, včetně podobných Helsinskému aktu. Co přinese budoucnost, nevím. Souhlasu netřeba.

Jan Campbell